

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713944704/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Enhver for Keften efter eget Tykke
 Kan troe den, troe den ei — kun dette veed jeg vist,
 At jeg bestandig blir dens *Uthæist*.
 Jeg dog for Spøg engang den ogsaa roefte:
 Paa Bordet for min Roes, den næste Dag derpaa,
 En uavitteret Skrædderregning laae —
 Og siden den Tid — stop!

En umaneerlig Hofte

Var for min Helt, hvad Regningen var mig:
 En Dæcker af den Fryd, hvori han drømte sig.
 Kan man i andet Liv og hofte? Det var Kruden! —
 Ulykkelige Tvivl! „Hvem veed, om her sit Spil
 „En Dævel atter har, at, naar jeg seer mig til,
 „Er Død til evig Tid mig maatte reent forbuden?“
 Saa stømer fædse hofte min Mand —
 I denne grumme Tvivl hans Siæl sig hængte:
 At der kan hofte i de Dødes Land,
 Han ei i Hiernen bringe kan,
 Skændt der var Kun deri for Keften til en Mængde.
 Og rigtig nok er Tingen problematiff —
 Man veed nok om en Fyr, som, nyelig død,
 (Historien er ganske sand)
 Et hofte blot saa høit som hofte kan,
 Men, det som værre var, sin Næse suød —
 Dog denne samme fyr, han døde paa dramatisff,
 Og sligt var ei, desværre! faldet her;
 Vor Jappes Tvivl derfor vel havde gvaelt enhver.

Ulykken aldrig er kun een, men to.
 Den Ting, at Virte nuelig kunde tænke,
 At Heltens just ei laae i Dødens værste Lænke,
 Gier hofte endnu meer mal à propos;
 Sligt gad han selv ei vide, meget mindre
 Han hende gad derom erindre.

Hvad var at giøre her? Du, viise Mand,
 Hvis Suedighed Homer i Suesse Bøger roefte,
 Giv her et Raad, ifald du kan!
 At skule Hofte gaaer unuelig an —
 Her standfer selv Ulysses — Helten ei.
 Han seer den eeneste, den rette Dei.
 Han fattet en Beslutning: stands, min Pen!
 Og spørg, min Mand, om du tør strive den?
 Stands, Cæsar! spørg din hele Tænkraft
 Og gæt den viise Plan, min Jeypes Staal har havt!
 Saa viid da, hele Jord! at — han blev ved at hofte —
 Med sliq Utvungenhed, at Birte herte det.
 Trods Ertegrydens pidskende Kullader
 Og Sertendeeles Brum i Stegerjet.
 Og pludselig, i Ertegrydens Takt,
 Berijse hendes stormende Tirader
 Min Mand tilfulde, hvad han Hofsten alt har sagt:
 At med hans Død det var ei ganske fod i Hofte.
 Dog til hans store Lykke brugte hun,
 Til at berijse det, sin denne Gang sin Mund;
 Men deraf sloi og Ord med samme Hestighed,
 Som en Trarad-Komplot af Æols klemte Poie.

Mit Bryst er ei af Sten, min Staal er ikke Staal
 Med ingen Slags Orkan jeg got kan søbe Kaal —
 Min Cæsar elsker jeg; vil derfor ikke byde
 Ham noget, som jeg selv ei skjøtter om at nyde;
 Og springer derfor løst den Storm forbi,
 Som foer af Birtes Mund — og Himlen væd hvori;
 Thi meget lidt deraf slap ind i Helkens Dre,
 Som ei for latter Lyd det mindste kunde høre.
 Pindariff rullede hun Ord, som Steene ned,
 Og hendes Tunge løb, i Stormes Vingeslag,
 Med intet mindre end med Lette Torden fied.